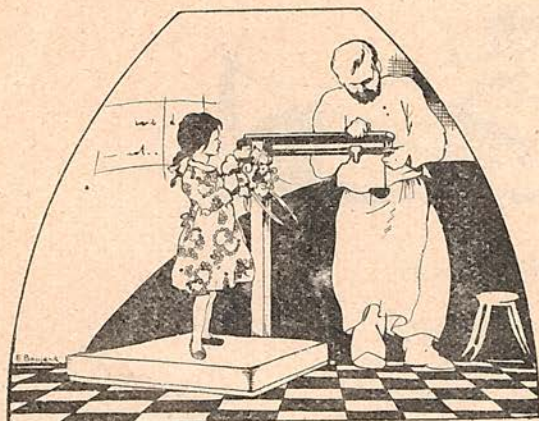

ВСИЧКИ ДЕЦА — НА ТЕГЛИЛКАТА!

Живка се поправи. Тя заякна, почна да играе. Бузитѣ ѝ се зачервиха. Тя почна пакъ да пѣе, да вика, да скача. Стана тъй весела, както бѣше преди заболяването си.

Това лѣто тя прекара съ майка си и съ братчето си Митко на лозе. Тамъ тѣ имаха една колиба. Цѣлъ день Живка и Митко скитаха изъ околността, берѣха диви круши, лешници, дирѣха катерички. Тѣ много обичаха да гледатъ какъ катеричкитѣ скачатъ отъ клонъ на клонъ, отъ дърво на дърво.

Децата ядѣха много, спѣха отъ смрачаване до изгрѣвъ слънце и цѣлъ день прекарзаха навънъ, на открито.

Живка слушаше съветитѣ на доктора и строго ги изпълняваше. Всѣка седмица тя ходѣше при него, носѣше му китка

полски цвѣтя, а когато узрѣ гроздето — кошничка грозде.

Докторѣтъ следѣше поправянето на Живка съ теглилната. Той бѣше начерталъ една табличка съ дати, дето отбелязваше редовно теглото на Живка.

— Това е огледалото на твоето здраве, Живке, — казваше докторѣтъ. — Човѣкъ отъ като се роди, дори до 30 годишна възраст, все расте. Празилно ли расте на тегло, правилно се и развива, здравето му заяква. Детето не умѣе да се оплаче. То мисли, че всѣка болка е болка да се изтърпи. И често, чакъ когато стане вече късно, то лѣга и домашнитѣ обѣрщатъ едва тогава внимание на детето.

— А има единъ показателъ на здравето, който никога не лъже, който винаги най-вѣрно бележи, добре ли отива здравето на детето или не. То е теглото.